

DRONGURIN, SUM FEKK JESUBARNIÐ AT FLENNNA — ELLA HALGISØGAN UM JÓLAKÚLURNAR

HALGISØGA

Eydna Skaale
eydna@sosialurin.fo

Tað var eina kalda og myrka nátt í einum býi, sum eitur Betlehem. Dávid hevði verið spentur allan dagin, tí í kvøld skuldi hann sleppa við teimum stóru dreingjunum og monnunum at ansa seyðinum. Hann hevði onkuntíð verið við pápanum um dagin, men mamman hevði ongantið lovað honum um náttina. Nú var pápin blivur sjúkur. Og tá pápin ikki fekk farið, so mátti Dávid fara, tí tey vóru fátøk, og onkur noyddist at fara til arbeiðis, so tey kundu hava ráð at keypa mat.

Mamman smurdi Dávidi eina breyð-flís og lat hann væl í. Kavin lá tjuðkuruttanfyri, og stjórnum skínu bjartar á himmalinum. Dávid bíðaði, inntil hann hoyrði hinar hirðarnar koma ígjøgnum gøtuna, og so helt hann avstað aftaná teimum. Hann var spentur, men eisini eitt sindur bangin, tí tað var farligari at vera úti um náttina, enn um dagin. Og í kvøld var eisini so kalt. Hann visti, at mamman fór at vera bangin um hann í nátt.

Dávid skúgvaði tankarnar frá sær. Hann mátti vera raskur og ikki sovna, sjálvt um hann bleiv móður. Og sjálvt um tað var bitandi kalt mátti hann ikki grenja. Hann mátti syrgja fyri, at menninir vildu hava hann við aftur í morgin. Hann stakk hendurnar væl niður í lummanar. Í lummanum lógu hansara mongu, smáu og litríku bóltar. Dávid var farin at læra seg at lofta. Hann hevði vant og vant, og klárði nú heilt væl at kasta bóltarnar langt upp í luftina og lofta teimum aftur. Og hann kláraði at brúka fleiri í senn. Hann hevði hugsað, at hann kundi venja seg við bóltunum, meðan hann ansaði

seyðinum, men tað var alt ov kalt til at lata seg úr vøttunum.

Kvøldið gekk seint. Kanska mest tí, at hann var so linur nú. Allir hirðarnir sótu um eldin, og Dávid át bitan, sum mamman hevði smurt honum. Hann hevði ringan fótakulda, men hann beit tað í seg.

Knappliga stakk hann upp. Eitt bjart ljós var á himmalinum. Dávid var lívsforskrektur. Hvat var hetta? Hinir hirðarnir høvdu eisini reist seg. Tað sást týðiliga, at teir vóru bangnir, og allir hugdu teir upp móti hesum ljósinum. Teir máttu taka hendurnar upp fyri eyguni fyri at verja tey móti sterka ljósinum.

Út úr ljósinum kom ein veldiga stórur eingil. Hann hevði eina grova rødd, men hann segði, at teir ikki skuldu verða bangnir. Teir skuldu fara at leita eftir einum nýfóddum barni, tí ein lítill kongssonur var foddur.

Tá eingilin var liðugur tosa, lýsti allur himmalin, sum um tað var bjartasta sólskin – tað var lægið, tí tað var jú mitt um náttina. Dávid sá óteljandi einglar á himmalinum. Teir sungu og

spældu á hørpu, og Dávid trúði ikki sínum egnum eygum. Hann helt seg droyma. Men eins knappliga sum ljósið var komið, hvarv tað aftur. Tað var myrkt og stilt. Hirðarnir hugdu uppá hvønnannan.

So byrjaðu teir at ganga. Teir høvdu jú fingið boð frá einglinum um, at teir skuldu fara at finna eitt barn. Dávid gekk saman við hinum hirðunum. Hann visti ikki, hvat hann skuldi halda. Hetta var tað løgnasta, hann nakrantíð hevði upplivað.

Tá teir høvdu gingið eina løtu, komu teir til eitt lítið fjós. Her kundi eingin kongssonur vera foddur. Ein av hirðunum hugdi tó inn, og hann sá har eina lítla familju. Ein mamma lá í hoynum, og ein pápi stóð og hugdi í krubbuna, har eitt pinkalítið barn lá.

Hirðarnir fóru inn. Teir lögdu seg á knæ fyrri barninum og tilbóðu tað. Siðani fóru teir at greiða foreldrunum frá um einglarnar, og hvat teir høvdu upplivað fyrr um kvøldið.

Meðan tey prátaðu um hesar løgnu hendingarnar, hoyrdist aftur mjarranin frá fjóshurðini. Triggir vísir menn

komu inn. Teir høvdu vakrar og dýrar gávur við; gull, roykils og myrra, og teir søgdu seg hava gingið langa leið aftaná eina stjórnu, fyri at finna lítla Jesubarnið.

Dávid hugdi at lítla barninum. Hann hevði onga gávu til tað. Hann hevði etið sín matpakka, og hansara vøttir vóru alt ov stórir til hetta lítla barnið. Syrgin stakk hann hendurnar í lummanar. Men har lógu hansara nógvu litfögru bóltar. Dávid hugdi at barninum aftur, tók bóltarnar upp úr lummanum og byrjaði at kasta teir upp í luftina og lofta teimum aftur. Hægri og hægri og skjótari og skjótari ferðadust bóltarnir, og bjørtu litirnir skygdu í tí skýmliga fjósinum. Lítla Jesubarnið hugdi forvitið at bóltunum. Lítli kongssonurin smiltist – og so fór hann at flenna. Øll, sum vóru inni í fjósinum hugdu at dreingjunum báðum, og láturin fylti tey øll við gleði.

Hóast hann hvørki átti gull, myrra ella roykils at geva Jesubarninum, hevði hann latið honum síni góðu evni við bóltunum. Jesubarnið hevði tikið ímóti hansara lítisverdu gávu, og hevði flent av gleði.

Tá tað fór at lýsa, skundaði Dávid sær heim at siga foreldrunum frá tí, sum hann hevði upplivað. Hann segði teimum, at sjálvt hann, sum einki átti, kundi geva Jesubarninum nakað.

Tað er tí, vit í dag pynta við jólakúlum í alkyns litum. Vit pynta ikki við gulli, myrra ella roykils, sum ríku vísu menninir høvdu við, men við litfögru bóltunum hjá fátæka Dávidi, sum fekk lítla Jesubarnið at flenna fyri allar fyrstu ferð.

Jólakúlurnar minna okkum á, at tann sanna jólagleðin kostar einki, men kemur av tí, sum vit geva – óansæð hvussu lítisvert tað kann tykjast.